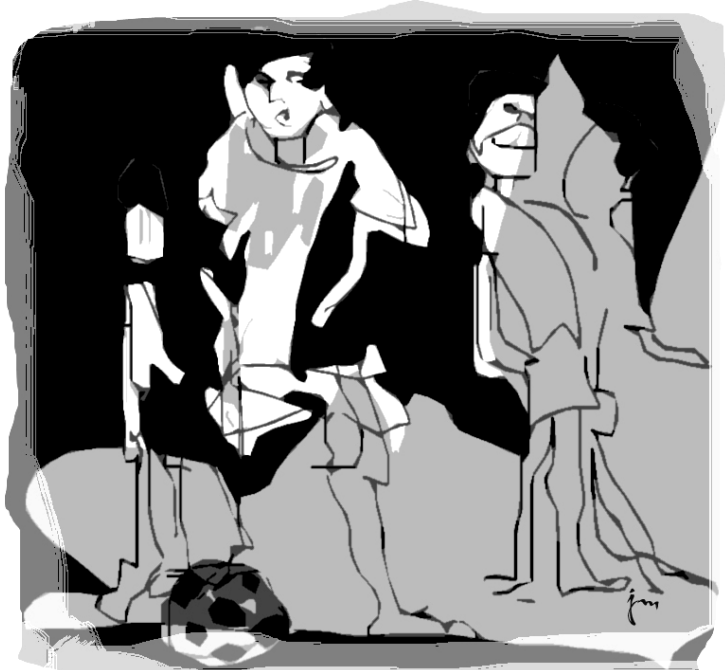

Niềm vui sâu cỏ

Gia đình tôi sống trong khu gia binh Quân Cảnh trên đường Tô Hiến Thành, bên trái là trại Đơn Vị 3 Quân Trị, bên phải là trại Quân Y. Thời niên thiếu, tôi học tiểu học Hoàng Diệu trong trại Đào Bá Phước. Đầu năm 1972, tôi chuẩn bị thi vào Đệ Thất. Vì là gia đình quân nhân nên tiền bạc chi tiêu trong nhà rất hạn chế, cho nên ba má tôi luôn khuyên nhủ tôi cố gắng học để thi đậu vào trường công, nếu không thì sợ gia đình không đủ tiền cho tôi học trường tư. Ba má tôi phải cần kiếm tiền để cho tôi học luyện thi tại trường Đức Trí, nơi đây chuyên dạy kèm học sinh thi Đệ Thất với thành tích học sinh đậu rất nhiều vào các trường công lập. Tại đây, tôi gặp một số bạn mà sau này cùng đậu vào trường Nguyễn Du như Nguyễn Văn Phúc, Bùi Văn Bảo, Lê Thành Nhạn... Cuối cùng, sau nhiều tháng vùi đầu vào sách vở, tôi đã đậu vào trường Nguyễn Du với thành tích rất khiêm nhường là đậu vớt, tuy vậy tôi cũng sung sướng và hãnh diện vì đã thi đậu vào trường trung học công lập. Tôi phải cảm ơn sự lo lắng và dạy dỗ của ba má và các thầy cô ở trường Đức Trí như thầy Sơn, thầy Bé, thầy Cảo... và các thầy cô trong ban chấm thi trường Nguyễn Du đã cho điểm đậu vớt, cho tôi có được cơ hội vào học trường Nguyễn Du, và cuối cùng, sau một chặng dài lữ thứ, tôi đã trở thành một cựu học sinh Nguyễn Du khóa 79. Nói 79 cho sang chứ tôi rời trường năm 1976.

Ngày nhập học, trong bộ đồng phục áo trắng, quần xanh mà ba má đã mua, tôi bỡ ngỡ bước vào lớp 6A5, nhìn chung quanh toàn là những gương mặt mới, cũng may gặp được Bùi Văn Bảo, còn Phúc thì được xếp vào lớp 6A3, lớp của mấy đứa đậu hạng cao. Riêng Lê Thành Nhạn thì chọn Pháp Văn vào lớp 6P1. Lớp tôi phần lớn là đậu hạng thấp và đậu vớt nên không bì được với các bạn lớp khác về học vấn, nhưng về thể thao thì phải nói lớp tôi ngon lành với các cầu thủ chân đất như Ý ẹ, Khanh, Khôi, Huân, Công Tùng... đã làm các bạn lớp khác phải khóc hận. Năm lớp 6 trôi qua với những bỡ ngỡ và làm quen được một số bạn mới.

Năm lớp 7 bắt đầu với một chút tự tin hơn, không phải là học giỏi đâu, mà vì đã qui tụ được một số bạn yêu môn đá banh. Khi có giờ học bỏ trống là tôi kéo cả đám ra sân Đồng Đa. Các cầu thủ

đàn anh nổi tiếng trên sân lúc bấy giờ là các anh Chuyên, Hiệp Pele và Gia Bảo. Tôi thích đá banh từ khi anh rể của tôi là Võ Bá Hùng, thủ quân Hội tuyển túc cầu Việt Nam lúc bấy giờ đã dẫn tôi đi xem giải Quốc Khánh của Việt Nam được tổ chức mỗi năm một lần. Tôi rất sung sướng khi bước vào Vận Động Trường Cộng Hòa, ngồi trên khán đài trung ương nhìn xuống sân cỏ xanh rì với cuộc diễn hành của các hội banh tham dự như Mã Lai Á, Nam Dương, Thái Lan, Cam Bốt, Miến Điện, Đại Hàn... dưới hàng ghế tôi ngồi là ban quân nhạc đang chơi Quốc Ca của các nước tham dự. Và các đội banh đang diễn hành qua khán đài danh dự mà trong đó có nhiều quan khách nước ngoài đến dự. Tôi nhớ trận chung kết giữa Hội tuyển Việt Nam và Nam Dương, kết thúc trận banh, hội tuyển Việt Nam đã thắng đội Nam Dương với tỉ số là 2-0, mang lại vinh dự về cho miền Nam. Trận này cầu thủ đá góc mặt cho Hội tuyển Việt Nam là Nguyễn Văn Thắng được chọn là cầu thủ hay nhất trận đấu và anh cũng được chọn là cầu thủ hay nhất của giải. Rất tiếc vài ngày sau, khi ngồi nhậu với vài người bạn ăn mừng chiến thắng, vì quá vui các anh đem khẩu súng lục ra kê vào mông tang bắn chơi, nhưng không may trong khẩu súng còn một viên đạn. Đến lượt anh Thắng, anh lấy cò, viên đạn xuyên qua đầu. Anh mất đi trong sự luyến tiếc của nhiều khán giả hâm mộ bộ môn túc cầu, trong đó có cả tôi.

Tôi mê đá banh đến nỗi nó là cả một ấn tượng khắc sâu vào tâm trí của tôi, nó đeo theo tôi vào cả lớp học cho nên trong giờ học khi các bạn chăm chú nghe thầy cô giảng bài thì tôi lại hình dung các cầu thủ trong Hội tuyển Việt Nam đang dẫn banh qua các cầu thủ đối phương và đá thủng lưới hội khách.

Nói đến đá banh mà quên nhắc đến xương gôn viên Huyền Vũ, người được tất cả giới hâm mộ túc cầu biết đến với lòng ngưỡng mộ và quý mến là

một điều thiếu sót. Có lẽ phải gọi ông là thiên tài tường thuật bóng tròn mới đúng. Ông mất cách đây đã 2 năm, lúc ấy tôi không biết nên đã không đi dự đám tang ông được, thôi thì dù muộn màng nhưng tôi phải viết ra đây lòng quý mến và cảm phục một thiên tài tường thuật đá banh, như một nén hương lòng để tưởng niệm ông. Nhớ quá những lúc không đi coi đá banh được, phải ngồi nhà xem tivi và được nghe giọng ông lúc trầm bổng, lúc cao vút khi gặp những pha hồi hộp và hấp dẫn, chẳng hạn như: "Trung phong Cù Sinh nhận được banh từ Huỳnh Văn Chiến, anh dẫn banh qua một chiếc áo đồ của hội tuyển Nam Dương, qua chiếc áo thứ nhì, **nguy hiểm**, kính thưa quý vị khán thính giả, vừa rồi trung phong Cù Sinh mang áo số 9 của Hội tuyển Việt Nam, có banh trong vùng cấm địa, anh đã dẫn banh qua hai cầu thủ của hội tuyển Nam Dương và anh sút banh đi như ánh chớp, liếm xà ngang, ra ngoài trong gang tấc". Và nhiều ngôn từ độc đáo và tượng hình như:

- chuyển bại thành thắng
- lướt thủ vạn năng
- mũi tên vàng
- thuật sĩ

Năm học lớp 8, tôi nhớ được học với các thầy cô như cô Kim Anh dạy Hóa, Anh Văn thì học cô Lữ Thị Cam Thảo, học Văn với cô Yên. Vì mê đá banh, lười học nên tôi rất sợ các thầy kêu lên bảng trả bài, vì vậy tôi ít nhớ tên các thầy hơn. Năm lớp 8 có rất nhiều biến động và đổi thay của đất nước, tuy vậy chúng tôi vẫn đi học đều và riêng cá nhân tôi thì vẫn mê đá banh và luôn tranh tài cùng các bạn lớp 8A3 và 8A4. Có một điều lạ là trong bốn năm học trường Nguyễn Du, tôi chưa bao giờ được hân hạnh đá banh với các bạn học lớp Pháp Văn.

Năm 1975, tôi lên học lớp 9A4, năm đầu trong một thể chế mới. Chúng tôi được học nhiều điều mới lạ. Năm này, có

những ngày trời rất lạnh, không hợp với thời tiết và khí hậu trong năm. Tôi còn nhớ một hôm, trong giờ học chính trị, người thầy phụ trách môn này (rất tiếc tôi đã quên tên) đến trễ, tôi dẫn gần cả lớp ra sân banh Đồng Đa chia làm hai phe đá banh. Đến lớp, thầy được vài tên học trò ngoan còn ngồi lại lớp cho biết cả đám đang ở sân banh, thầy vội đến sân kêu chúng tôi trở về lớp học và thật may mắn, thầy đã không phạt chúng tôi.

Sau khi học hết năm lớp 9, tôi chuyển về học một ngôi trường ở Thủ Đức và tôi cũng được chọn đá banh cho đội năng khiếu Hóa Chất. Và tôi cũng bỏ học để trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp. Hai năm sau, tôi được chọn vào đá chính thức cho đội Hóa Chất. Trong lúc các bạn cùng trường Nguyễn Du đang miệt mài ngồi trong thư viện lo học thi Đại học, tôi lại đổ mồ hôi trong những lúc thao dượt chạy thể lực trên xa lộ, giữa ngã tư Thủ Đức và ngã ba xa lộ Đại Hàn. Tại quãng đường này, thỉnh thoảng tôi lại gặp Phúc, người bạn cùng học chung trường Đức Trí trước khi chúng tôi thi đậu vào trường Nguyễn Du. Nhà bạn Phúc có đất ở Thủ Đức, bạn hay về đây lao động giúp cho người anh. Phúc vì một lý do nào đó, cũng rời trường sớm.

Cuộc đời cầu thủ đá banh đưa tôi đi nhiều nơi trên đất nước mình, từ tận cực Bắc cho xuống đến miền Nam, vinh quang nhiều và đôi khi cũng nếm mùi thất bại. Trong thời gian này, rất tiếc tôi lại không gặp thầy cô và các bạn Nguyễn Du. Rồi cũng giống như nhiều người khác, tôi rời xa quê hương.

Đến Mỹ tôi đi làm, nhưng cái máu đá banh vẫn không bỏ được. Cuối tuần tôi cũng ra sân chơi đá banh cùng với các bạn mới. Và người bạn Nguyễn Du tôi gặp đầu tiên trên đất Mỹ này lại là Phúc. Hôm ấy Phúc theo người em trai cùng học Nguyễn Du (K81) đến sân. Tôi rất xúc động và rất vui khi gặp lại Phúc,

tưởng phải xa bạn mãi mãi, không ngờ lại gặp nhau trên xứ người.

Về sau tôi lại gặp thêm Uyên, Minh Đức và Tăng Minh. Một hôm bước vào quán ăn, tôi gặp Tùng Béo, người bạn học chung lớp 9A4, tôi bước đến bàn chào Tùng và nói:

- Ê ! Thiếu tiền sao không chịu trả.

Tùng nhìn tôi hơi bối rối, tôi vội nói:

- Tùng Béo, tôi là Nguyễn Xuân Hùng đây.

Sau này mỗi khi các bạn Nguyễn Du tại Orange County họp bạn, Tùng hay kể lại câu chuyện này, chúng tôi cùng cười.

Năm 2006, nhiều bạn trong khóa 79 đã ngồi lại với nhau để lo tổ chức trại hè lần đầu tiên tại hải ngoại. Tôi bận việc, luôn vắng mặt trong các buổi họp, nhưng tôi biết các diễn tiến lo tổ chức trại hè qua Phúc. Cũng lại là Phúc, không hiểu sao đi đến đâu tôi cũng gặp lại người bạn thời niên thiếu này. Hai ngày trại hè rồi cũng phải qua đi, tôi đã bồi hồi và xúc động thật nhiều khi gặp lại thầy cô, các bạn cũ và tôi cũng quen được nhiều bạn mới. Ngồi viết lại những kỷ niệm xưa khi học trường Nguyễn Du, tôi không nhớ được nhiều lắm vì cuộc đời gắn bó với bộ môn túc cầu nhiều hơn. Tuy vậy, khi nào có Nguyễn Du hội ngộ là tôi luôn đến, xin cảm ơn các bạn học luôn sống chân tình với tôi và xin gửi lời cảm ơn chân thành đến các thầy cô đã giáo huấn tôi.

Một ngày Nguyễn Du là một đời Nguyễn Du.

Nguyễn Xuân Hùng